

DRUGI DEO

OD OSNIVANJA DO DANAS

Fudbalski klub Ujedinjeni Srbi iz Čikaga, o svom osnivanju, razvoju, poteškoćama, dugogodišnjem upornom radu, poredama i trofejima.

U nastavku razgovora sa članovima FK Ujedinjeni Srbi iz Čikaga, naš sagovornik je gospodin Bogić Ristić, veliki patriota čiji koreni potiču sa Kosova, tačnije iz Ljubožde pored Peći. U FK Ujedinjeni Srbi je od samog početka. Pre toga je sticajem okolnosti igrao za FK Milwaukee Serbs, a kada se preselio u Čikago, prvo na poziv majora Kostića, a kasnije i Radeta Markovića, pridružio se tek osnovanom FK US. Kao dvadesetogodišnjak, pun elana i ljubavi prema fudbalu, kao dobar strelac, mnogo puta odlučivao je poredničke rezultate svom fudbalskom klubu. Na prvoj prijateljskoj utakmici, koju su Ujedinjeni Srbi odigrali protiv Belih Orlova i poredili sa 4:0 sam je dao dva gola. Sledeću utakmicu, protiv meksikanskog tima, koja je ujedno bila i prva zvanična utakmica Ujedinjenih Srba, poredili su sa 1:0, a odlučujući gol dao je Bogić Ristić. Evocira uspomene iz mladih dana, i sa puno ljubavi priča o klubu:

- Bila su to vrlo lepa druženja kroz treninge i utakmice, koja su nadoknađivala sve ono što smo ostavili za sobom u otadžbini. Za razliku od današnjih fudbalera mi smo u prvih nekoliko godina i pored loših uslova, imali jaku volju i želju da igramo, da budemo uspešni, da opstanemo sa klubom. Pored igranja, radili smo i sve drugo u cilju opstanka kluba. Tako sam ja, puno puta prodavao karte kada smo igrali u zatvorenim salama, sakupljao dobrovoljne priloge, a kada se ne bi dovoljno sakupilo dodavali smo i mi sami iz svojih džepova. Mi nismo imali finansijere, sami smo morali o svemu da brinemo. Bilo je i dobrih ljudi koji su nam pomagali, kupovali dresove i davali priloge, zbog čega smo im vrlo zahvalni.

Sećam se da smo se uvek radovali svakom novom igraču koji bi nam se priključio. U početku nije bilo mnogo igrača, ali koliko god nas je bilo, uvek smo svi bili na broju za svaki trening i svaku utakmicu, niko nije izostajao. Nismo imali ni svlačionice, ni tuševne, niti stalne terene za treninge, nekad bi se sakupljali kod nečije kuće, ili kancelarije, pa odatle polazili, a onda smo počeli okupljanja ispred ordinacije doktora Čupića.

Mnogo bih voleo da današnji igrači imaju toliko volje, ljubavi i entuzijazma, koliko smo mi nekada imali.

Očigledna je vaša ljubav prema

S leva na desno: Rade Kašić, Bogić Ristić i Boba Jovanović

Ozbiljno pojačanje, klub je dobio dolaskom Đoke Pavića, koji je došao u zimu, 1973. godine, iz beogradskog BASK-a, gde je igrao od svoje 14-te godine. Njegovom pojavom u Čikagu, ja sam bio strahovito iznenađen. Njegov način rada ovde bio je potpuno drugačiji od onog u BASK-u. Bio je veća radilica na terenu za pet godina u Čikagu nego za 16 godina u BASK-u. Došao je kao igrač i kao trener. Možemo slobodno reći da je on vodio klub od 1973. do 1979. godine, sve do njegovog odlaska za Floridu.

Ljubu Perića, doveo je u klub Vukašin Pavlović. Ljuba je veliki radnik, i dan danas radi puno u klubu iako nikada nije bio u prvoj postavi. On je slabo igrao u prvom timu, ali je uvek bio prvi da pomogne, kaže gospodin Mile Stanojević.

klubu i danas. Da li su Vas te velike emocije uvodile i u konflikte na utakmicama?

Da uvek sam voleo klub kao i danas. Ta prevelika želja za pobedom uvodila nas je u razne konflikte pa čak i tuče. Ja sam bio prilično prgav, kad sam bio mlađi, ali to je sve dolazilo od prevelikih emocija. Posle pojedinih utakmica, na kojima smo doživeli poraz, ja sam čak i plakao, toliko je to duboko zadiralo u moju dušu.

Dešavalo se puno puta da napravim neke ispade, ali puno je bilo i sudijske nepravde prema nama, pa mi je to mnogo smetalo. Verovatno zato što smo bili jedan od retkih pravoslavskih klubova, većina su bili katolici, pa mi se čini, da je to uvek bilo dovoljno da ne budemo simpatični sudiji. Tako da smo stvarno dosta nepravde doživljavali i od sudija i timova. Sećam se da je jedan od timova, koji nam je najviše muka zadavao, bio Schwaben. Imali smo dosta problema i kad smo igrali sa Hrvatima. Vremenom, kad smo prešli u Metro ligu, situacija je počela da se normalizuje, ali u prvih nekoliko godina uvek smo bili na meti i sudija i timova.

Bili ste dobar igrač, jedan od

najboljih, veliki golgeter kažu u klubu, da li je bilo ponuda iz drugih timova i razmišljanja o tome?

O da, imao sam ponuda iz nekoliko timova, sećam se da mi je ukrajinski tim "Lyons", čak i novac ponudio \$50.00 po utakmici, sto je bilo prilično dobro za to vreme, ali nikada mi nije padalo napamet da to uradim i odem iz srpskog tima u drugi. Nikada nisam voleo one koji su to činili, jedino ako su od toga živeli, onda je to razumljivo.

U klubu ste od 1972. godine, do 1984. igrali ste za prvi tim, onda za veterane, pored igranja vi ste i dugogodišnji trener, možete li izdvojiti neku utakmicu koju pamтите kao najdražu, najtežu ili posebno važnu za vas?

Dok sam igrao, čini mi se da je jedna od najvažnijih utakmica bila ona koju smo igrali protiv Vaukonde, a koja je odlučivala ulazak US u najviši stepen takmičenja Metropolitan lige. Nikada neću zaboraviti utakmicu sa Litcom. U toj jesenjoj sezoni imali nezapamćeno dobre rezultate, prosto nije bilo ekipe kojoj nismo dali po četiri gola. Zadnju utakmicu protiv Litca, odigrali smo nerešeno, i zbog

toga izgubili prvenstvo. Bilo je dosta uzbudljivih utakmica koje su odlučivale poredama na prvenstvima i turnirima.

Koje igrače biste izdvojili po kvalitetu i zaslugama za tim, iz tadašnjih dana?

Na samom početku to su bili: Mile Stanojević, Dragan Karadžić, Rade Kašić, Raša Čanić, a kasnije, Branko Serafijanović, a onda Dule Videnović, i Rade Marković. Uglavnom to su bili igrači koji su onda mnogo značili za naš klub. Ne bih voleo da nekog zaboravim, bio je tu i Boba Jovanović, Laza Lazarević, Laza Lazić. Igrač sa kojim sam najviše voleo da igram i koji mi je odgovarao u igri bio je Đorđe Pavić.

Ti si jedan od pokretača otvaranja novih klubskih prostorija?

- Kad smo izgubili zgradu na Montrosu, mi više nismo imali gde da se sakupimo pre utakmice ili treninga, niti da se presvučemo posle utakmice, a o tuširanju da i ne govorim. Uslovi su stvarno bili vrlo teški. To me je nateralo da zamolim mog oca, koji je uz naš klub od samog početka, da nam pomogne. S obzirom da je emotivno vezan za Ujedinjene Srbe, da nikada ne propušta ni jednu utakmicu, pa ni po cenu odsustva s' posla, da je dosta dugo plaćao svaki gol koji sam dao protivničkom timu, znao sam da će pronaći rešenje.

Tako je i bilo, moj otac je zajedno sa Savom Mandušićem kupio zgradu za naš klub. Kasnije sam ja preuzeo Savin deo, tako da se tu sakupljamo i dan - danas. Time smo učinili veliki korak i rešili velike poteškoće na koje je klub tada nailazio. Veoma važan momenat za naš klub je i dolazak Dr. Čupića i Voje Vla. Kao mlad igrač, lično sam osetio koliko se klub stabilizovao i postao jači njihovim priključenjem upravi kluba.

LOŠI USLOVI UVODE KLUB U TEŠKU KRIZU

Fudbalski Klub Ujedinjeni Srbi, 1974. godine preživljava veliku krizu. Gubi svoje prostorije na Montrosu, neki članovi napuštaju klub, tako da dolazi do iverice raspadanja.

Gospodine Stanojeviću možete li nam reći šta se sve to dešavalo?

- Kada smo izgubili našu prvu zgradu, 1974. godine, klub je preživio svoju najveću krizu. Moral uprave i moral igrača potpuno je opao. Dosta ljudi je izgubilo svoje ideale, zbog